

Sandu și Iuliana MAFTEI:

*„Vrem să continuăm
cu același gen de spectacole”*

Gândul de a se înfiripa un teatru la Vaslui l-au nutrit mulți localnici și oameni de cultură de-a lungul anilor. Acolo se desfășoară un festival de tradiție, al umorului, care poartă numele lui Constantin Tănase, bustul artistului străjuiește intrarea Casei de Cultură unde au loc reprezentațiile, mici afișe anunță spectacole în turneu ale teatrelor din zonă – mai des din Bârlad – sau chiar din București – cum am văzut la data vizitei noastre, 4 februarie a.c. Invitați la inaugurarea unui teatru al urbei, „visul” localnicilor, cum s-a spus, și „o alternativă sănătoasă la spectacolele de gust îndoielnic transmise la televizor”, cum scrie în foaia de prezentare. Inițiatori, doi romantici – soții Sandu și Iuliana Maftei, scenografi la Teatrul „Victor Ion Popa” din Bârlad.

N-am știut despre ce va fi vorba decât cu câteva minute înainte de începerea reprezentației, când am primit un program pe care scria *Mantaua* de N. V. Gogol și am intrat într-un spațiu drapat în negru, cu gradene de o parte și de alta a unui fel de culoar mai larg. În mijlocul lui, un tânăr subțirel, cu o pană într-o mână, hârtii în alta, mima concentrat și transpus o preocupare birocratică, fără să ne ia în seamă. Akaki Akakievici?... O muzică rusească încropea o atmosferă nostalgică.

Constantin Paraschivescu: *Cum s-a conturat acest gând de înființare a unui teatru la Vaslui?*

Iuliana Maftei: În urmă cu un an, am fost contactați la Teatrul „Victor Ion Popa”, unde lucram, în vederea realizării unui spectacol la Vaslui. Când am ajuns la Vaslui, am văzut că nu există vreo alternativă culturală, nici măcar clasicul cinema – aici, instituție cu ușile închise. Și am forțat cumva mâna, nu numai a autorităților, dar și a noastră, de a înființa un teatru în orașul în care există un Festival al umorului „Constantin Tănase”. Ni s-a spus că „nu există public de teatru, de ce să-l înființați? Vreți să vă sinucideți?” Am rămas puțin descumpăniți, dar n-am renunțat. A urmat un an în care am muncit zi de zi.

C.P.: *Ce v-a determinat să optați pentru această denumire, „G.E.T.” – gest, expresie, teatru?*

I.M.: Soțul meu a lucrat la Teatrul „Masca” înainte de a veni în Moldova, acolo a fost scenograf. În peisajul cultural moldav lipsește alternativa unui asemenea gen de teatru. Sunt teatre muzicale, teatre pentru copii, trebuia să găsim o modalitate distinctă. Nu puteam aborda un teatru de repertoriu, cum există la Iași, Piatra Neamț, Galați, Brăila etc. Și atunci am ales acest gen, conștienți fiind că s-ar putea să placă, sau să nu placă. Impactul era mai ales asupra criticii.

C.P.: *Domnule Maftei, ați mai făcut regie?*

Sandu Maftei: Am mai făcut regie cu trupe de amatori și am luat și premii la festivaluri. Mai ales cu teatrul din Caracal, unde am pus câteva piese românești – *Preșul* de Ion Băieșu, *Titanic Vals* de Tudor Mușatescu. Dar pe mine m-a marcat foarte tare perioada de lucru de la Teatrul „Masca“, cinci ani de muncă, de turnee. Sunt niște oameni extraordinari acolo și domnul Mihai Mălaimare a știut să ducă acest teatru unde puțină lume credea că se poate ajunge. Am vrut să fie și aici un teatru de *expresie*, de *gest* și atunci soției mele i-a venit ideea de a-l numi chiar așa.

C.P.: *Dar dându-i această denumire, vă asumați o anumită obligație, de a continua în același gen...*

I.M.: Da.

S.M.: Vrem să continuăm cu același fel de spectacole și să aducem oameni de valoare să le realizeze. Unul dintre aceștia este domnul Mihai Lungeanu, la care eu țin foarte mult și care a susținut începuturile unor teatre și prin alte părți.

C.P.: *Domnul Lungeanu va monta un spectacol în aceeași modalitate?*

S.M.: În aceeași modalitate, da.

C.P.: *Bănuiesc că n-a mai încercat-o...*

S.M.: Nici eu n-am încercat-o până acum.

C.P.: *De ce ați ales **Mantaua** lui Gogol?*

I.M.: Eu, fiind mai familiarizată cu tehnica modernă, am căutat pe internet, de la Ontario la Adelaide, ceea ce înseamnă mii de kilometri pe globul pământesc, și am descoperit că *Mantaua* lui Gogol s-a jucat în nenumărate teatre.

S.M.: E una dintre lucrările reprezentative pentru întreaga omenire. Și eu am văzut pe Internet un spectacol de balet, care m-a copleșit. Și, un timp, nici nu știam cum să încep eu spectacolul. Pe parcurs, câte un pic, câte un pic, s-a conturat, însă, cu ce am simțit în fiecare moment la repetiții.

C.P.: *Spectacolul e realizat cu elevi, nici unul dintre interpreți n-a terminat încă liceul, n-a intrat într-o fază de studii superioare...*

I.M.: Avem doi, care-și doresc să facă teatru.

S.M.: Au venit foarte mulți, am făcut o preselecție, cincizeci n-au rezistat.

C.P.: *Ce se va întâmpla cu ei mai departe?*

S.M.: Unii vor pleca la diverse facultăți, câțiva vor da la teatru. Pe parcurs noi o să-i înlocuim, poate și cu profesioniști.

I.M.: Noi asta și vrem. Cel care îl joacă pe Akaki Akakievici – Silviu Vlăduț Tabără – vine de la Liceul „Mincu“, cu profil de informatică. Dar din momentul în care a pășit în sala de teatru, așa cum era, goală și numai a sală de teatru nu semăna, a spus: „S-a terminat cu informatica, eu actor vreau să mă fac!“

S.M.: Vrem să închegăm o trupă mică, de cinci-șase actori profesioniști și cu astfel de tineri în jurul lor. Dintre care, dacă or să dea la teatru, unii or să vină să joace aici și o să-i folosim în spectacole.

C.P.: *Vă felicit, vă mulțumesc și doresc teatrului „G.E.T.“ din Vaslui, cu denumirea asta sau alta, viață lungă.*

I. și S.M.: Mulțumim!